

Бајка о мачку

Некада давно, живео је један мачак по имену Тоша. Имао је јако сиромашног власника Мићу.

Мића је био поштен старац који је живео од помагања другим људима. Ти људи су му заузврат давали одећу и храну. Мића је имао само мачка Тошу. Тоша је био веома сналажљив мачак. Једном, када је Мића дошао с посла уморан и гладан, Тоша је разумео његову тугу. Одмах је изашао из куће да потражи храну. У њиховој улици су живели и сиромашни и имућни људи. Тоша није умео да разликује храну, али је умео да осети где има хране. Деца су се на улици играла малом крпљеном лоптицом. Из куће поред се осетио мирис печеног теста. Тоша је мјаукнуо и деца су му пришла и почела да га мазе. Тоша се умиљавао и играо са њима. Из куће је изашла мама једне девојчице и изнела врућ хлеб намазан џемом. Деца су се послужила, а Тоша је узео лоптицу и почео да трчи полако како би га друга деца пратила. Када је дошао до Миће, Мића је почео да виче: „Тошо, што си узео лопту? ” Деца су пристигла и угледала гладног старца. Сви су се сажалили и дали половину свог хелба Мићи. Мића им је био захвалан, а највише свом мачку Тоши. Плакао је Мића и мазио децу.

Деца су уживала играјући се са Тошом. Од тог дана су долазили редовно. Мића им је причао приче, правио играчке, поправљао бицикле и помагао својим саветима. А Тоша? Тоша је уживао, никада више није био гладан, имао је друштво, дечију пажњу и вечну Мићину захвалност.

Петар Радивојевић IV/1

